

DE SCHAT UIT HET VERLEDEN

De schat uit het verleden

Eddy Huyghe

2026

Beefcake Publishing

‘Geen hart heeft ooit geleden door het volgen van een droom, want elke seconde van die zoektocht is een seconde in contact met God en de eeuwigheid’

Paulo Coelho (Braziliaans schrijver)

‘Voor diegenen die bereid zijn om een inspanning te leveren, zijn er grote wonderen en prachtige schatten in petto.’

Isaac Bashevis Singer
(Nobelprijswinnaar literatuur 1978)

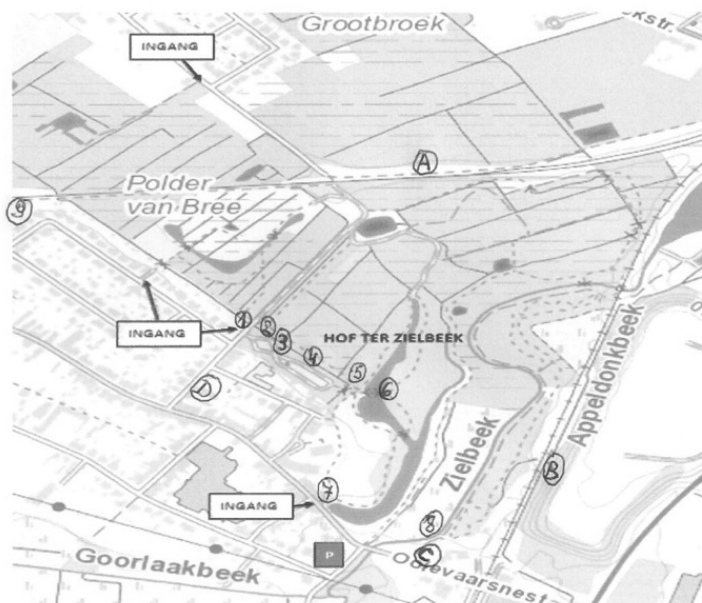

Voorwoord

Beste lezer,

Dit is een fictief verhaal over een zoektocht naar een schat die werd verstopt begin jaren veertig van de vorige eeuw, in de nabijheid van de Lourdesgrot en het park Hof ter Zielbeek in Ruisbroek. Twee afzonderlijke groepen zijn in 2024 op zoek gegaan naar de schat, die tot dan nooit gevonden was. Deze zoektocht verliep langs vijf posten. Bij elke post konden nieuwe aanwijzingen in codevorm ontdekt worden. Ze leidden naar de volgende post en uiteindelijk naar de schat. De aanwijzingen waren in de jaren veertig verstopt door de boswachter, in opdracht van de kasteelvrouw mevrouw Lefebvre. Zij had zeer regelmatig de pastoor, mijnheer D'Heu, financieel gesteund met zijn bouwplannen van de nieuwe Carolusparochie, zonder dat ze er iets terug had voor verwacht. Maar op een bepaald moment wou ze hem toch eens uitdagen. Voor de zoveelste steunbetuiging had ze hem gevraagd een inspanning te doen. Vandaar het verstoppen van een schat. De pastoor is er toen echter nooit in geslaagd om de eerste post, laat staan de schat te vinden. Maar eergierig als hij was, heeft hij dat nooit willen toegeven aan de kasteelvrouw. Hij heeft haar in de waan gelaten dat hij de schat wel had gevonden en dat hij hem had gebruikt om zijn bouwplannen te financieren.

Je kan in dit boek het verhaal van de zoektocht in 2024 lezen en gewoon meevolgen hoe de strijd is verlopen om de ene post na de andere te vinden. Maar de speurneuzen onder jullie kunnen ook proberen zelf de vindplaats van de schat te ontdekken. Met andere woorden, jullie kunnen zelf op zoek gaan naar de vijf posten die uiteindelijk leiden naar de schat. Daarvoor vinden jullie achteraan in dit boek de aanwijzingen in codevorm die bij de vijf posten horen. Kunnen jullie die ontcijferen, dan kunnen jullie ook te weten komen waar de schat verborgen was. Als jullie deze uitdaging aannemen, kan ik je alvast deze tip meegeven: begin met het plan en de bijhorende legende, die jullie op de volgende bladzijde vinden, goed te bestuderen. En bekijk ook de afbeeldingen op de daaropvolgende bladzijde. Veel succes voor de speurneuzen en veel leesgenot voor de gewone lezers.

- 1) Ingang van de Lourdesgrot
- 2) Beeld van Sint-Antonius
- 3) De Lourdesgrot
- 4) De kruisweg met beelden van De Cuyper
- 5) Het Jachtpaviljoen
- 6) Houten brug over de omwalling
- 7) Ingangspoort aan de oude koetsgebouwen
- 8) De Zielbeek
- 9) Station van Ruisbroek

- A) Spoorweg van Antwerpen naar Puurs
- B) Oude spoorweg van Antwerpen naar Willebroek
- C) Baan naar Willebroek
- D) Plaats van de afgebroeken kerk + het Familieheem

Afbeeldingen van enkele belangrijke plaatsen in de zoektocht naar de schat.
(de cijfers bij de 9 afbeeldingen kan je ook op de kaart terugvinden).

1

2

3

4

5

6

7

8

9

Zaterdagmiddag 10 februari 2024

Hoofdstuk 1

Een schat goed bewaard, blijft een inspanning waard!

Wat mocht ze verwachten bij haar laatste patiënte vandaag? Laura Van Lancker had in Ruisbroek een drukke praktijk als kinesiste. Die was gelegen op het gelijkvloers, onder het appartement waar ze woonde met haar negenjarige dochter Fleur. Het was nu bijna drie jaar geleden dat ze had ontdekt dat haar echtgenoot haar had bedrogen en hij in Boom was gaan wonen met zijn nieuwe vriendin. Na enkele zeer moeilijke maanden had ze zich gedurende de laatste twee jaar bijzonder goed aangepast aan de nieuwe situatie. Ze had gelukkig haar praktijk kunnen verderzetten op dezelfde plaats in Ruisbroek en het was voor Fleur ook aangenaam geweest dat ze in hetzelfde appartement waren kunnen blijven wonen. Tijdens de week regelde ze haar afspraken met de patiënten zo, dat ze 's ochtends tijd had om haar dochter naar school te helpen. In de namiddag maakte ze geen afspraak om half vier, zodat ze haar dochter kon afhalen van school. Soms had ze dan nog om vier uur en halfvijf een afspraak, maar ze zorgde dat ze klaar was tegen vijf uur, wanneer haar dochter ook zo goed als klaar was met haar huiswerk. Tegen zes uur was het eten klaar en kon ze gezellig met Fleur aan tafel schuiven. Uitzonderlijk maakte ze nog een of twee afspraken 's avonds voor patiënten die niet tijdens de dag konden komen, maar meestal waren de avonden en de woensdagnamiddagen voorbehouden voor haar dochter. Daarnaast ging ze om de veertien dagen op de zaterdag, tijdens het weekend dat haar dochter bij haar ex-man Patrick was, nog eens extra aan huis bij patiënten die zich moeilijk konden verplaatsen. Ze wilde hen niet extra belasten met een zoektocht naar transport. Vandaag had ze zo'n afspraak bij drie patiënten. Mariette De Bruyne was de laatste van de drie. Fleur sprong opgewekt uit de auto toen haar mama zei dat Mariette de laatste patiënte van de dag was. Omdat maandag de krokusvakantie begon, zou Fleur van vandaag tot woensdag normaal bij Patrick verblijven. Patrick gaf les in houtbewerking in een technische school in Boom en Laura had met hem vorig jaar afgesproken dat Fleur gedurende de schoolvakanties een paar extra dagen bij

hem mocht logeren. Gisterenavond had hij echter vanuit het ziekenhuis gebeld dat hij bij de hockeytraining een hersenschudding had opgelopen en tot deze middag ter observatie in het ziekenhuis moest blijven. Daarna zou hij het nog enkele dagen kalm aan moeten doen. Zo was het vlug duidelijk geworden dat Laura haar dochter zelf moest opvangen. Tot nu toe was dat vrij vlot verlopen en de twee vorige patiënten waren zelfs blij dat ze hadden kunnen kennismaken met Fleur. Laura had immers al regelmatig tegen hen over haar dochter gesproken. Ook Fleur had zich voorbeeldig gedragen tot grote opluchting van haar moeder. Omdat Mariette omwille van haar enkelbreuk een tijd immobiel was geweest en als bijna negentigjarige nog slecht ter been was, was er afgesproken dat Laura langs de achterdeur mocht binnenkomen. Mariette had Laura bij de start van de behandeling verteld dat ze een sleutel kon vinden onder de middelste van de vijf omgekeerde bloempotjes, die aan de achterdeur stonden. Mariette lag te wachten op haar gehuurd ziekenhuisbed, dat vooraan in het salon stond. Naar de slaapkamer op de eerste verdieping gaan, zou er de eerstvolgende weken nog niet inzitten. Toen ze iemand hoorde binnenkomen, was ze blij verrast toen ze zag dat Laura niet alleen was.

‘Ah, wie we hier hebben. Laura, is dat je dochter?’

‘Ja inderdaad Mariette. Dit is Fleur.’

‘Welkom Fleur, wat een knappe meid ben jij. Je mama heeft al veel over je verteld. Ik vind het echt fijn dat je me eens komt bezoeken.’

Fleur volgde haar mama tot aan het bed en gaf Mariette een hand.

‘Dag mevrouw, normaal was ik vandaag bij mijn papa, maar die ligt in het ziekenhuis en daarom moest ik onverwacht bij mijn mama blijven.’

‘Oei, ligt je papa in het ziekenhuis? Toch niks ernstig?’

Toen keek ze naar Laura.

‘Nee Mariette, hij heeft gisteren tijdens de hockeytraining een lichte hersenschudding opgelopen. Hij is ondertussen achtendertig, maar dikwijls nog even onstuimig als een achttienjarige. Ik weet niet hoe het juist gebeurd is, maar dat hij er gisteravond weer te hevig is ingevlogen, zou mij niet verwonderen. Maar goed, normaal zou hij rond deze tijd ontslagen moeten worden uit het ziekenhuis. Hij zal het wel een paar dagen rustig aan moeten doen. Dus daarom mocht Fleur vandaag met mij meekomen. Zet je maar even in de zetel Fleur, dan kijk ik even hoe de enkel van Mariette de voorbije dagen geëvolueerd is.’

Terwijl Laura de windel begon te verwijderen van Mariettes rechtervoet, ging Fleur in een zetel zitten en keek rond in de kamer. Haar oog viel op een mooie muziekdoos die op de buffetkast stond. Mariette had onmiddellijk gezien dat Fleur erdoor gefascineerd was.

‘Weet je wat dat is, Fleur?’

‘Nee mevrouw, ik denk dat het een mooi doosje is om iets in te bewaren.’

‘Ja en neen. Je hebt een beetje gelijk, want in dat doosje wordt muziek bewaard. En nu wil ik je twee dingen vragen. Ten eerste dat je die muziekdoos naar mij brengt en ten tweede dat je stopt met mij aan te spreken met mevrouw. Zeg maar zoals iedereen Mariette.’

Fleur ging naar de kast, nam de muziekdoos voorzichtig vast en gaf ze aan Mariette. Daarna ging ze terug in de zetel zitten. Mariette opende het deksel en onmiddellijk weerklonk de stevige, opzweepende muziek van Carmina Burana van Carl Orff terwijl er een figuurtje uit de muziekdoos naar omhoog kwam. Laura die geconcentreerd met het vrijmaken van Mariettes enkel bezig was, keek verbaasd en enigszins geschrokken omhoog.

‘Wat is dat Mariette?’

Mariette moest lachen met de reactie van haar verzorgster.

‘Ja, meestal komen uit muziekdozen zachte of vrolijke deuntjes maar dit is wel iets heel speciaals. Het is O Fortuna van Carl Orff uit Carmina Burana. Dit is dan ook geen alledaagse muziekdoos. Als je wat tijd hebt, kan ik jullie er een verhaal en zelfs een geheim over vertellen. Zou je dat willen horen, Fleur?’

Fleur die stomverbaasd zat te kijken naar het danseresje dat draaiend uit de doos tevoorschijn was gekomen en enigszins geschrokken zat te luisteren naar de muziek, wist niet onmiddellijk wat ze moest antwoorden. Mariette zag het en moest even glimlachen.

‘Zoiets heb je waarschijnlijk nog nooit gezien of gehoord, is het niet Fleur?’

‘Neen mevr... euh Mariette, maar ik vind het wel mooi.’

‘En ben je benieuwd naar het verhaal dat erbij hoort? Dan vertel ik dat jullie van zodra je mama hier met mijn enkel klaar is.’

‘Oh ja Mariette. Kan dat mama? Mariette is onze laatste patiënt en we moeten toch nog niet onmiddellijk gaan eten.’

Laura keek even naar Mariette en die beantwoordde haar blik met een schalkse knipoog en een hoofdknikje.

‘Je zal er geen spijt van krijgen, Laura. Ik ben er zeker van dat je het een boeiend verhaal zal vinden.’

‘Oké, het is goed. Maar eerst wil ik nog enkele lichte oefeningen doen met je enkel en daarna moet er terug een windel om. Je moet me beloven dat je voorlopig nog zo weinig mogelijk op je voet steunt. Vanaf volgende week kunnen we beginnen met enkele stapjes, maar wel met de nodige ondersteuning. Nicole komt je toch nog dagelijks zowel ’s ochtends, ’s middags als ’s avonds helpen met eten, wassen en aankleden?’

‘Ja, ik ben haar zo dankbaar dat ze dat nu al weken doet. Anders was ik zeker in een rusthuis terechtgekomen en daar wil ik zo lang mogelijk wegblijven.’

‘Ja, daar heb je geluk mee, dat je nichtje je zo wil helpen. Gelukkig woont ze hier maar een honderd meter vandaan, dan hoeft ze niet lang door de kou.’

Ondertussen was Laura voorzichtig met enkele bewegingsoefeningen begonnen. Het was aan het gezicht van Mariette te zien dat dat niet altijd pijnloos verliep.

‘Als het te veel pijn doet, moet je me verwittigen, Mariette. We hebben de enkel al heel wat soepeler gekregen, maar we mogen niets forceren. Is alles nog oké?’

‘Ja, ja. Ik voel het, maar ik hou het wel vol. Ik ben wel bijna negentig maar uit het harde hout gesneden.’

Terwijl ze dat zei, keek Mariette naar Fleur en knipoogde. Fleur vond Mariette bangelijk en was blij dat ze mee was mogen komen met haar mama naar dit pittige dametje. Ze installeerde zich wat makkelijker in de zetel en terwijl de laatste noten uit de muziekdoos tot een hoogtepunt kwamen, wachtte ze nieuwsgierig op het verhaal dat Mariette hen zou gaan vertellen. Nadat Laura de enkel nog had ingesmeerd met een ontzwellende zalf en er terug een windel had omgedaan, ging ze naast haar dochter in de zetel zitten. Mariette sloot de muziekdoos en zette ze naast zich neer op het bed. Nadat ze even had gekucht, begon ze haar verhaal. ‘Het is allemaal begonnen zo’n tachtig jaar geleden. In die tijd woonde ik met mijn twee oudere broers en mijn ouders nog maar net in dit huis in de Katharinastraat. Onze vader had het bijna eigenhandig gebouwd. Toen heette de straat nog Hoogstraat, maar dat is niet belangrijk voor het verhaal. Mijn vader was een metser en heeft tijdens zijn leven verschillende huizen helpen bouwen in Ruisbroek. Tijdens de laatste jaren dertig en tijdens de jaren veertig van vorige eeuw, dus ook tijdens

de Tweede Wereldoorlog, was de heer D'Heu hier pastoor. Met onder meer financiële hulp van de kasteelvrouw heeft hij de vroegere Carolusparochie uitgebouwd. Zo werd er in de Gasthuisdreef een kerk gebouwd die jij zeker nog hebt gekend Laura, maar die tot spijt van velen in 2012 is afgebroken. Daarnaast werd in die periode even verder in de Gasthuisdreef de Mariagrot verder uitgebreid en een kruisweg aangelegd met mooie grote beelden. Mijn vader, die bijzonder handig was, had een zeer grote bijdrage geleverd bij al die bouwwerkzaamheden en was op die manier heel goed bevriend geraakt met de pastoor. Als er een of ander moest gemaakt of opgeknapt worden, moest de pastoor maar even een seintje geven en vader was onmiddellijk bereid om te helpen. Wij hadden het niet zo breed thuis en dankzij die extra karweitjes zorgde de pastoor, zelfs in de oorlogsjaren, dat wij weinig honger hebben moeten lijden. Zo gebeurde het weleens dat ik net als mijn broers met mijn vader meeliep als er iets moest gebeuren in opdracht van de pastoor. Op een dag, ik moet bijna tien geweest zijn, was ik meegegaan met mijn vader om de tuin van de pastorie een opknappbeurt te geven. Nadat we de tuin netjes hadden gemaakt, riep de pastoor ons binnen en werden we getrakteerd op boterhammen met spek. Terwijl we in de keuken zaten te eten, kwam de pastoor binnen met deze prachtige muziekdoos. Hij had ze gekregen van de kasteelvrouw, mevrouw Edith Lefebvre. Hij was veertien dagen voordien bij haar voor de zoveelste keer gaan bedelen voor financiële steun. Zij had wat uitstel gevraagd en was een tiental dagen later langsgekomen met deze muziekdoos. Pastoor D'Heu had natuurlijk iets anders verwacht maar de kasteelvrouw had gezegd dat hij nu ook maar eens een inspanning moest doen, alvorens hij van haar steun zou kunnen genieten. Ze had door de boswachter ergens een beloning laten verstoppen en via de muziekdoos zou de pastoor op het spoor kunnen komen van de plaats waar de beloning verstopt zat. De pastoor had de uitdaging aangenomen en had in de muziekdoos, in een dubbele bodem, al snel een papier gevonden. Op het papier stond echter niks. Het was blanco. Maar de pastoor had in die tijd ook de scouts opgericht en in een van de boekjes van Baden Powell had hij toen iets gelezen over het schrijven van onzichtbare boodschappen met melk of citroensap. De tekst kon je zichtbaar maken boven een brandende kaars. Mevrouw Lefebvre, die hier ook blijkbaar van op de hoogte was, had melk gebruikt en de tekst was dan ook zichtbaar geworden nadat de pastoor het papier boven een

brandende kaars had gehouden. Hij dacht dat hij nu vlug zijn schat zou vinden, maar de kasteelvrouw had het prettig gevonden om er nog een hele zoektocht aan vast te knopen. Omdat de pastoor niet wist hoelang de tekst zichtbaar zou blijven, had hij hem op een papier overgeschreven. En dat papier las hij ons voor, terwijl we die dag na de tuinarbeid onze boterhammen met spek zaten te eten. Het was een uitleg over een zoektocht langs vijf posten die uiteindelijk eindigde bij de vindplaats van de schat. De weg naar de eerste post kon je vinden aan de hand van drie aanwijzingen die op het papier stonden. Als tienjarige begreep ik er toen niks van en later heb ik er ook nooit veel van begrepen. Mijnheer pastoor heeft toen de hulp van vader ingeroepen omdat die van bij zijn geboorte in Ruisbroek woonde en alle mogelijke schuilplaatsen beter kende dan hij. Mijnheer D'Heu veronderstelde dat de aanwijzingen voor de eerste post verwezen naar een plaats in de buurt van het station in Ruisbroek. Mijn broers en ik zijn samen met mijn vader gedurende de veertien dagen na het ontdekken van de aanwijzingen op het papier, regelmatig bij het station naar de eerste post gaan zoeken. Uiteindelijk is de pastoor zelf op een avond gaan kijken, maar ook hij heeft niks gevonden. Eergierig als hij was, heeft hij echter nooit aan de kasteelvrouw toegegeven dat hij de verborgen schat niet gevonden heeft. Na een drietal weken vertelde hij mijn vader dat hij niet meer verder bij het station moest gaan zoeken want dat hij mevrouw Lefebvre had geschreven dat hij de beloning gevonden had. Omdat zij tijdens de oorlog niet altijd in Ruisbroek verbleef, had hij haar in een brief hartelijk bedankt en bevestigd dat de steun heel goed gebruikt zou worden. Toen hij een paar jaar later overgeplaatst werd naar een parochie in Buizingen, was hij die muziekdoos en de zoektocht nog niet vergeten en als beloning voor het werk dat mijn vader voor hem al die jaren had gedaan, heeft hij de muziekdoos aan hem geschonken met de boodschap ze later aan mij te geven. Hij had gezien hoe bewonderend ik ernaar gekeken had, toen ik ze voor het eerst te zien had gekregen. Zo is ze dus samen met de brief van de kasteelvrouw in mijn bezit gekomen. De doos heeft eerst nog een paar jaar op mijn slaapkamer gestaan, maar later is ze hier beneden op de buffetkast terechtgekomen. Zoals je daarstraks hebt opgemerkt is het geen klassiek, amusant deuntje dat je te horen krijgt als je de muziekdoos opent, maar is het de meer opzweepende muziek van O Fortuna uit de Carmina Burana gecomponeerd door Carl Orff. Mevrouw Lefebvre was een zeer intelligente

dame die vooral van klassieke muziek hield. Zelfs het laten maken van deze muziekdoos hield een boodschap in. Ze had voor deze muziek gekozen omdat de titel van deze melodie een verwijzing was naar een mogelijke start naar een fortuin. Maar daarnaast ook een waarschuwing dat door omstandigheden een fortuin snel kon verloren gaan. Begrijpelijk als je weet dat er toen een oorlog woedde en dat het zeer onzekere tijden waren. Ook de dreiging van verwoesting die er heerste, hoor je in dit muziekfragment. Maar goed, we zijn nu gelukkig heel wat jaren verder en alhoewel er op onze wereld nog altijd oorlogshaarden zijn, leven wij hier op dit moment toch rustiger. Laura, trek de bovenste schuif van de buffetkast eens open. Achteraan, onder enkele ander papieren, zal je het papier zien liggen dat mijn vader in de jaren veertig gekregen heeft van de heer D'Heu.'

Laura stond op en nadat ze enkele papieren in de schuif opzij had geschoven, vond ze het papier dat ondertussen bijna tachtig jaar oud was. Ze stak het triomfantelijk omhoog. Mariette moest er even om glimlachen.

'Ik heb dat papier altijd bij de muziekdoos bewaard. Je kan nooit weten dat er misschien ooit iemand zou kunnen begrijpen wat de kasteelvrouw toen met haar tips bedoeld heeft.'

Laura bekeek het papier en begon te lezen:

Zeer eerwaarde heer D'Heu

Beste Vincent,

Proficiat dat u het onzichtbare zichtbaar hebt kunnen maken. Maar dit is nog maar een begin! Voor uw zoveelste vraag naar steun, heb ik besloten om iets speciaals te schenken en het u wat lastiger te maken. Af en toe mag ik toch ook mijn pleziertje hebben! Daarom heb ik mijn volgende steunbetuiging als een schat laten verbergen en kan u die vinden via vijf posten die u naar de schat zullen leiden. Hierbij de drie aanwijzingen die u naar de eerste post brengen:

Niemand is echt gelukkig als het vat af is, behalve hij.

Sta even stil, zelfs als u op het goede spoor zit.

In deze tijd is vrijheid meer dan ooit belangrijk. Daarom steun ik Churchill met zijn vrijheidsteken. De helpende hand is altijd welkom.

Veel succes

Uw zeer goede vriendin

Mevr. Lefebvre

Laura herlas de tips nog eens en omwille van tip twee begreep ze dat Mariettes vader aan het station naar een verdere aanwijzing had moeten gaan zoeken van de pastoor. Maar voor de rest begreep ze niet waar de tips op sloegen. Ze overhandigde het papier aan Mariette.

‘Wel Laura, gaat er bij jou een belletje rinkelen bij die aanwijzingen?’

‘Nee Mariette. Het zegt me niks.’

‘Ja, daar vreesde ik al voor. Buiten ons gezin hebben mijn ouders of mijn broers dit papier nooit aan iemand laten lezen, maar ik vrees dat ook anderen er kop noch staart aan zouden krijgen. De kasteelvrouw was te intelligent om met haar aanwijzingen de gewone mensen van toen op het pad naar de schat te helpen. Tegenwoordig zijn er natuurlijk meer mensen die langer gestudeerd hebben en misschien kan op die manier de schat uit het verleden toch ooit nog gevonden worden. Doe jij het trouwens goed op school, Fleur?’

Fleur was tijdens het verhaal tegen haar mama aangeschoven en had geboeid geluisterd naar het verhaal van Mariette. Nu Mariette zich tot haar richtte, zette ze zich terug recht en keek even naar haar mama die haar een bemoedigend knikje gaf.

‘Ja, Mariette. Ik was zowel in het eerste als in het tweede leerjaar de eerste van de klas. En nu in het derde leerjaar was ik met de kerst-examens opnieuw eerste.’

‘Mooi. Ik hoor het al. Je bent een slim en blijkbaar ook een beleefd meisje. Ik zie ook dat je respect hebt voor anderen, zelfs voor oudjes zoals ik. Weet je wat ik doe? Omdat je mama mij al zo goed verzorgd heeft, mag je de muziekdoo's en het papier met de aanwijzingen meenemen. Ik ben binnenkort negentig, zolang heb ik waarschijnlijk toch niet meer te leven en dan weet ik zeker dat de muziekdoo's bij jou nog lang goed bewaard zal blijven. En wie weet, misschien als je nog wat ouder en slimmer wordt, kan jij een oplossing vinden voor de aanwij-

zingen van mevrouw Lefebvre. Wie weet kan je de zoektocht tot een goed einde brengen en op die manier de schat vinden.’

Mariette nam de muziekdoos op en reikte ze in de richting van Fleur, die vlug rechtsprong om ze aan te nemen. Laura reageerde echter.

‘Dat is heel vriendelijk Mariette, maar vanuit onze vereniging van kine-sisten wordt er sterk op aangedrongen om geen geschenken van patiën-ten aan te nemen. Dat kan de nodige problemen met familieleden van de patiënten opleveren, wanneer die erachter komen dat we iets aan-vaard hebben, zelfs als de patiënt het met volle overtuiging meegegeven heeft.’

Mariette keek verbaasd en schudde het hoofd.

‘Daar ben ik het niet mee eens, Laura. Ik mag met mijn spullen toch doen wat ik wil? Zou jij die muziekdoos niet graag willen, Fleur?’

‘Euh, ja. Ik vind ze echt wel mooi.’

‘Goed dat is dan geregeld. Ik schenk die dan aan jou. Dan komt je mama niet in de problemen bij haar collega’s en ben ik er zeker van dat de muziekdoos een mooi plaatsje op je kamer zal krijgen. En daarmee is de discussie hierover afgesloten.’

Laura zag het blije gezicht van haar dochter en gaf haar weerstand op. Fleur ging naar Mariette, gaf haar een zoen op de wang en met een stralende glimlach nam zij de muziekdoos aan.

‘Dank je wel, Mariette. Ik beloof dat ik er heel goed zal voor zorgen.’

‘Daar twijfel ik niet aan. En Laura, neem het papier ook maar mee, wie weet kan je slimme dochter het mysterie in de toekomst nog oplossen.’

Met nog een extra zoen namen Fleur en Mariette even later vrolijk afscheid van elkaar. Laura herinnerde Mariette er nog eens aan om voorlopig niet te steunen op haar enkel en beloofde haar maandag tegen kwart over een terug te komen.